

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

DRUGI ODJEL

PREDMET MEČIĆ protiv HRVATSKE

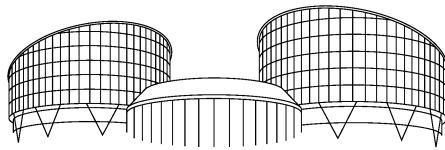
(Zahtjev br. 37226/13)

PRESUDA

STRASBOURG

19. srpnja 2016.

Ova presuda je konačna. Može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

U predmetu Mečić protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Drugi odjel), zasjedajući u Vijeću u sastavu:

Paul Lemmens, *predsjednik*,

Ksenija Turković,

Jon Fridrik Kjølbro, *suci*,

i Hasan Bakırcı, *zamjenik tajnika Odjela*,

nakon vijećanja zatvorenog za javnost 28. lipnja 2016.,

donosi sljedeću presudu koja je usvojena tog datuma:

POSTUPAK

1. Postupak u ovome predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 37226/13) protiv Republike Hrvatske što ga je hrvatski državljanin, g. Igor Mečić („podnositelj zahtjeva”) podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija”) dana 16. travnja 2013.

2. Podnositelja zahtjeva zastupala je gđa V. Šnur, odvjetnica iz Vinkovaca. Hrvatsku Vladu („Vlada”) zastupala je njezina zastupnica gđa Š. Stažnik.

3. Podnositelj zahtjeva tvrdio je da je ovrha presude kojom je njegovom bivšem poslodavcu naloženo da mu isplati naknadu za prekovremeni rad nepropisno odugovlačena.

4. Dana 30. kolovoza 2013. godine Vlada je obaviještena o prigovoru koji se odnosi na duljinu postupka, a ostatak zahtjeva proglašen je nedopuštenim temeljem pravila 54. stavka 3. Poslovnika Suda.

ČINJENICE

I. OKOLNOSTI PREDMETA

5. Podnositelj zahtjeva rođen je 1974. i živi u Vinkovcima.

A. Pozadina predmeta

6. Presudom od 1. lipnja 2006. Općinski sud u Vinkovcima naložio je bivšem poslodavcu podnositelja zahtjeva, društvu MD Profil d.o.o. (dalje u tekstu: „društvo dužnik”), da mu isplati 20.921,18 hrvatskih kuna (HRK)¹ na ime naknade za prekovremeni rad, zajedno s obračunatim zakonskim zateznim kamatama, te 19.495,90 HRK² na ime troškova. Dana 10. ožujka 2008. Županijski sud u Vukovaru potvrdio je prvostupanjsku presudu suda koja je time postala pravomoćna.

7. Presudom od 17. siječnja 2008. Općinski sud u Županji proglasio je podnositelja zahtjeva krivim za kazneno djelo pronevjere počinjeno protiv njegovog bivšeg poslodavca, društva dužnika. Osudio ga je na deset mjeseci zatvora, uz rok kušnje od dvije godine, pod uvjetom da u tom razdoblju ne počini novo kazneno djelo. Sud je također naložio podnositelju zahtjeva da društvu dužniku plati iznos od 20.311,78 HRK³ na ime naknade imovinske štete uzrokovane njegovim kaznenim djelom.

B. Ovršni postupak

8. Dana 14. travnja 2008. podnositelj zahtjeva podnio je Općinskom sudu u Đakovu prijedlog za ovrhu prethodno navedene presude od 1. lipnja 2006. godine (vidi prethodni odlomak 6.).

9. Sljedećeg dana, 15. travnja 2008., taj je sud donio rješenje o ovrsi kojim je naložio zapljenu sredstava s bankovnog računa društva dužnika radi namirenja podnositeljeve tražbine.

10. Društvo dužnik podnijelo je žalbu te je 28. kolovoza 2008. Županijski sud u Osijeku ukinuo rješenje o ovrsi i vratio predmet prvostupanjskom sudu na ponovljeni postupak. Utvrdio je da presuda koju se želi ovršiti nije potvrđena štambiljem ovršnosti i da u njoj nije određen paricijski rok.

11. U novom postupku pred Općinskim sudom u Đakovu podnositelj zahtjeva dostavio je 25. rujna 2008. primjerak presude koji je želio ovršiti, potvrđen štambiljem ovršnosti. U isto vrijeme, on je zatražio od suda da odredi paricijski rok, u skladu sa zakonom.

12. Sud je 7. studenoga 2008. izdao novo rješenje o ovrsi. Naložio je društvu dužniku da podnositelju zahtjeva isplati, u paricijskom roku od osam dana (a) iznose koje mu je naloženo da isplati temeljem presude od 1. lipnja 2006. godine (to jest, glavnica zajedno s obračunatim zakonskim zateznim kamatama i troškovima parničnog postupka, vidi prethodni odlomak 6.), (b) zakonske zatezne kamate obračunate na troškove parničnog

¹ Otprilike 2.876,55 eura (EUR) u to vrijeme.

² Otprilike 2.680,58 EUR u to vrijeme.

³ Otprilike 2.756,28 EUR u to vrijeme.

postupka od datuma donošenja te presude i (c) troškove ovršnog postupka, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama obračunatim na navedene troškove od datuma izdavanja rješenja o ovrsi.

13. Rješenjem od 19. veljače 2009. Županijski sud u Osijeku odbio je žalbu društva dužnika i potvrdio rješenje o ovrsi.

14. Nakon što je 27. veljače 2009. primilo pravomoćnu presudu kaznenog suda od 17. siječnja 2008. (vidi prethodni odlomak 7.), društvo dužnik je 9. ožujka 2009. uputilo dopis koji sadrži izjavu o prijebuju pravnom zastupniku podnositelja zahtjeva, kojom je izvršen prijebaj njegova zahtjeva za naknadu štete protiv podnositelja zahtjeva koji proizlazi iz te presude sa zahtjevom podnositelja zahtjeva za isplatu prekovremenog rada protiv društva dužnika koji proizlazi iz presude koju je želio ovršiti.

15. Istoga dana, 9. ožujka 2009., društvo dužnik obavijestilo je sud da je primilo prethodno navedenu, pravomoćnu presudu kaznenog suda i da je izvršilo gore opisani prijebaj (vidi prethodni odlomak). Društvo dužnik istovremeno je podnijelo izvanrednu žalbu protiv rješenja o ovrsi od 7. studenoga 2008. (vidi prethodni odlomak 12.) te je podnijelo zahtjev za odgodu ovrhe.

16. Rješenjem od 27. ožujka 2009. Općinski sud u Đakovu odlučio je o zahtjevu društva dužnika za odgodu ovrhe, uputivši ga da pokrene posebnu parnicu za proglašenje ovrhe nedopuštenom (djelomično ili u cijelosti). Istovremeno je odgodio ovrhu do pravomoćnog okončanja tog postupka.

17. Društvo dužnik pokrenulo je navedeni parnični postupak 14. travnja 2009. Postupak je završio 31. ožujka 2011., kada je Županijski sud u Osijeku potvrdio prvostupanjsku presudu Općinskog suda u Đakovu od 21. listopada 2010., kojom je ovrha u visini od 20.095,30 HRK⁴ proglašena nedopuštenom. Drugostupanjska odluka dostavljena je društvu dužniku 11. svibnja 2011., a podnositelju zahtjeva dan kasnije.

18. Nakon žalbe koju je izjavio podnositelj zahtjeva, Županijski sud u Osijeku ukinuo je 21. siječnja 2010. prvostupanjsko rješenje od 27. ožujka 2009. (vidi prethodni odlomak 16.) u mjeri u kojoj je njime dozvoljena odgoda ovrhe, te je u tom pogledu vratio predmet na ponovljeni postupak. Odbio je ostatak žalbe podnositelja zahtjeva i potvrdio prvostupanjsku odluku u preostalom dijelu.

19. U ponovljenom postupku, Općinski sud u Đakovu ponovno je odgodio ovrhu rješenjem od 17. lipnja 2010.

20. Županijski sud u Osijeku odbio je 3. veljače 2011. žalbu podnositelja zahtjeva protiv tog rješenja te ga je potvrdio.

21. Dana 24. svibnja 2011. podnositelj zahtjeva obavijestio je Općinski sud u Đakovu da je presuda kojom je ovrha proglašena nedopuštenom djelomično postala pravomoćna (vidi prethodni odlomak 17.), te ga je zatražio da nastavi s ovrhom u preostalom dijelu.

⁴ Otprilike 2.716,18 EUR u to vrijeme.

22. Rješenjem od 2. lipnja 2011. taj je sud odlučio nastaviti s provođenjem ovrhe u preostalom dijelu. Drugom odlukom od istoga dana taj je sud naložio društvu dužniku da podnositelju zahtjeva isplati: (a) 599,40 HRK⁵ na ime neplaćenog prekovremenog rada, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama obračunatim od 11. ožujka 2009., (b) 19.495,90 HRK⁶ na ime troškova parničnog postupka, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama obračunatim od 1. lipnja 2006. i (c) 2.606,25 HRK⁷ na ime troškova ovršnog postupka, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama obračunatim od 7. studenoga 2008. Ova je odluka postala pravomoćna 17. lipnja 2011.

23. Sud je 20. lipnja 2011. obavijestio Financijsku agenciju – FINA-u o svojem drugom rješenju od 2. lipnja 2011. (vidi prethodni odlomak). U provedbi tog rješenja FINA je 21. srpnja 2011. prenijela 38.306,87 HRK⁸ s bankovnog računa društva dužnika na bankovni račun podnositelja zahtjeva i njegova pravnog zastupnika.

C. Postupak nakon zahtjeva podnositelja za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku

24. U međuvremenu, 9. listopada 2009., podnositelj zahtjeva podnio je zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku Županijskom sudu u Osijeku, prigovorivši duljini navedenog ovršnog postupka.

25. Rješenjem od 9. studenoga 2010. Županijski sud u Osijeku odbio je podnositeljev zahtjev. Iako je predmet bio doista važan za podnositelja zahtjeva, smatrao je da je postupak koji je predmet prigovora bio složen te je pridonio duljini postupka zbog toga što podnositelj zahtjeva nije na početku dostavio primjerak presude koju je želio ovršiti, potvrđen štambiljem ovršnosti (vidi prethodne odlomke 8.-11.).

26. Podnositelj zahtjeva izjavio je 25. studenoga 2010. žalbu protiv navedenog rješenja.

27. Rješenjem od 6. lipnja 2011. Vrhovni sud Republike Hrvatske odbio je žalbu podnositelja zahtjeva i dostavio svoju odluku njegovom zastupniku 26. kolovoza 2011.

28. Podnositelj zahtjeva je 23. rujna 2011. podnio ustavnu tužbu protiv drugostupanjske odluke.

29. Ustavni sud Republike Hrvatske, rješenjem od 12. prosinca 2012., odbacio je ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva kao nedopuštenu te dostavio svoju odluku njegovom zastupniku 31. prosinca 2012. Smatrao je da se osporena drugostupanjska odluka nije bila podobna za ispitivanje ustavnosti.

⁵ Otprilike 80,27 EUR u to vrijeme.

⁶ Otprilike 2.610,78 EUR u to vrijeme.

⁷ Otprilike 349 EUR u to vrijeme.

⁸ Otprilike 5.125,12 EUR u to vrijeme.

II. MJERODAVNO DOMAĆE PRAVO I PRAKSA

30. Mjerodavno domaće pravo i praksa navedeno je u predmetu *Vrtar protiv Hrvatske*, br. 39380/13, odlomci 50., 52.-56. i 61.-63., 7. siječnja 2016.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVKA 1. KONVENCIJE

31. Podnositelj zahtjeva prigovorio je da odugovlačenja u ovršnom postupku nisu bila u skladu sa zahtjevom „razumnog roka” iz članka 6. stavka 1. Konvencije i da on nije dobio nikakvu naknadu na domaćoj razini po toj osnovi. Mjerodavni dio tog članka glasi kako slijedi:

„Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi [...], svatko ima pravo da [...] sud [...] u razumnom roku ispita njegov slučaj [...]”

32. Vlada je osporila tu tvrdnju.

33. Razdoblje koje treba uzeti u obzir započelo je 14. travnja 2008., kada je podnositelj zahtjeva podnio prijedlog za ovrhu (vidi prethodni odlomak 8.), a završilo je 21. srpnja 2011., kada je Financijska agencija prenijela iznos koji odgovara dugu po revidiranoj presudi na bankovni račun podnositelja zahtjeva i njegova pravnog zastupnika (vidi prethodni odlomak 23.). Stoga je ono trajalo otprilike tri godine i tri mjeseca.

A. Dopuštenost

34. Vlada je osporila dopuštenost ovog prigovora na tri temelja. Konkretno, tvrdila je da podnositelj zahtjeva nije poštivao pravilo o šest mjeseci, da nije pretrpio značajnu štetu, te da je zloupotrijebio pravo na podnošenje zahtjeva.

35. Podnositelj zahtjeva nije dostavio odgovor na očitovanje Vlade već samo svoj zahtjev za pravičnom naknadom. Stoga se nije očitovao na Vladine prigovore koji se odnose na nedopuštenost njegova zahtjeva.

1. Poštivanje pravila o šest mjeseci

36. Vlada tvrdi da podnositelj zahtjeva nije poštivao pravilo o šest mjeseci zbog toga što je pogrešno vjerovao da je ustavna tužba koju je podnio protiv rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 6. lipnja 2011. (vidi prethodne odlomke 27.-28.) bila učinkovito pravno sredstvo koje treba iscrpiti za potrebe članka 35. stavka 1. Konvencije i koje je time moglo prekinuti tijek šestomjesečnog roka propisanog u tom članku.

Objasnila je da se nakon stupanja na snagu izmjena i dopuna mjerodavnog zakonodavstva 29. prosinca 2009., kojim se propisuje pravno sredstvo za prekomjernu duljinu sudskog postupka, ustavna tužba više nije mogla podnijeti u odnosu na odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske donesene u postupcima za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku. Prema navodima Vlade, Ustavni sud Republike Hrvatske već je zauzeo takvo stajalište u svojem rješenju br. U-IIIvS-3669/2006 od 2. ožujka 2010., koje je objavljeno u „Narodnim novinama” 19. ožujka 2010. Podnositelj zahtjeva, kojeg je zastupao odvjetnik, trebao je biti svjestan toga. Slijedom navedenog, konačna odluka u smislu članka 35. stavka 1. Konvencije, za potrebe izračuna šestomjesečnog roka u predmetu podnositelja zahtjeva, nije bilo rješenje Ustavnog suda Republike Hrvatske od 12. prosinca 2012. (vidi prethodni odlomak 29.), već rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 6. lipnja 2011. (vidi prethodni odlomak 27.). Međutim, podnositelj je podnio svoj zahtjev Sudu 16. travnja 2013. (vidi prethodni odlomak 1.), to jest, više od šest mjeseci kasnije.

37. Sud primjećuje kako je u drugom predmetu već odbio sličan Vladin prigovor (vidi prethodno citirani predmet *Vrtar*, , odlomci 71.-85.) i ne vidi nikakav razlog da presudi drukčije u ovom predmetu. Slijedi da se Vladin prigovor glede nepoštivanja pravila o šest mjeseci mora odbiti.

2. Je li podnositelj zahtjeva pretrpio značajnu štetu?

38. Vlada je tvrdila da je podnositelj zahtjeva tražio ovrhu presude od 1. lipnja 2006. kojom je njegovom bivšem poslodavcu naloženo da mu isplati određeni iznos novca kao naknadu za njegov prekovremeni rad (vidi prethodne odlomke 6. i 8.). Međutim, on je naknadno bio osuđen za pronevjeru sredstava koja pripadaju njegovom poslodavcu i naloženo mu je platiti naknadu u iznosu koji otprilike odgovara gore navedenoj naknadi (vidi prethodni odlomak 7.). Konkretno, nakon prijetoja od 9. ožujka 2009., preostali iznos koji mu je poslodavac još uvijek dugovao za njegov prekovremeni rad iznosio je samo 599,40 HRK (vidi prethodne odlomke 14. i 22.), to jest, oko 80 eura (EUR). Vlada se s tim u vezi pozvala na predmete u kojima su sporni iznosi bili veći od iznosa u ovome predmetu i bili su u rasponu od 90 EUR (vidi predmet *Ionescu protiv Rumunjske* (odl.), br. 36659/04, 1. lipnja 2010.) do 228 EUR (vidi predmet *Burov protiv Moldavije* (odl.), br. 38875/03, 14. lipnja 2011.) te čak 504 EUR (vidi predmet *Kiousi protiv Grčke* (odl.), br. 52036/09, 20. rujna 2011.). Budući da je Sud proglasio navedene predmete nedopuštenim radi nepostojanja značajne štete, Vlada ga je pozvala da učini isto u predmetu podnositelja zahtjeva.

39. Sud smatra kako dug po presudi koji je relevantan za potrebe utvrđivanja onoga radi čega podnositelj zahtjeva vodi postupak predstavlja prvotno traženi iznos (20.921,18 HRK za prekovremeni rad i 19.495,90 HRK za troškove parničnog postupka, zajedno s obračunatim zakonskim

zateznim kamatama – vidi prethodne odlomke 6. i 8.), bez obzira na činjenicu da mu je, u odnosu na prijebod od 9. ožujka 2009., društvo dužnik na kraju dugovalo znatno manji iznos koji navodi Vlada, kao naknadu za prekovremeni rad (vidi prethodne odlomke 14., 17., 22. i 38.).

40. U svakom slučaju, Sud primjećuje kako se dug koji je bivši poslodavac podnositelja zahtjeva na kraju morao platiti nije sastojao samo od naknade za prekovremeni rad koja iznosi 599,40 HRK, kako je navela Vlada (vidi prethodni odlomak 38.). Umjesto toga, kako je navedeno u odluci od 2. lipnja 2011. (vidi prethodni odlomak 22.), također je uključivao (i) zakonske zatezne kamate obračunate na taj iznos od 11. ožujka 2009., (ii) 19.495,90 HRK za troškove parničnog postupka, uvećane za zakonske zatezne kamate na taj iznos od 1. lipnja 2006. i (iii) 2.606,25 HRK za troškove ovršnog postupka, uvećane za kamate na taj iznos od 7. studenoga 2008. S tim u vezi Sud nadalje primjećuje da je u izvršenju te odluke Financijska agencija 21. srpnja 2011. prenijela s računa društva dužnika na račune podnositelja zahtjeva i njegova pravnog zastupnika ukupno 38.306,87 HRK, to jest, otprilike 5.125,12 EUR (vidi prethodni odlomak 23.). Prema mišljenju Suda, taj se iznos ne može smatrati beznačajnim. Vladin prigovor koji se odnosi na navodno nepostojanje značajne štete stoga se mora odbiti.

3. Zloupotrebavanje prava na podnošenje zahtjeva

41. Vlada je tvrdila da je podnositelj zahtjeva zloupotrijebio pravo na podnošenje zahtjeva zbog toga što nije obavijestio Sud da je okončan ovršni postupak koji je predmet prigovora.

42. Sud primjećuje da je podnositelj zahtjeva u ovome predmetu (prvenstveno) prigovorio kako nije dobio nikakvu naknadu za kašnjenja u ovršnom postupku (vidi prethodni odlomak 31.), a ne činjenici da presuda koju je želio ovršiti nije ovršena. U tom kontekstu, činjenica da je ovrha dovršena, iako je doista važna, ipak nije od tolike važnosti da bi se propust podnositelja zahtjeva da obavijesti Sud mogao smatrati zloupotrebom prava na podnošenje zahtjeva. Ovaj se predmet stoga ne može usporediti s predmetom *Kerechashvili protiv Gruzije* ((odl.), br. 5667/02, 2. svibnja 2006.) u kojem se podnositelj zahtjeva žalio na neprovođenje ovrhe presude u njegovu korist, ali je prikrivio činjenicu da je dotična presuda bila djelomično provedena više od godinu dana prije nego što je podnio svoj zahtjev, te u cijelosti prije nego što je o njemu obaviještena tužena Vlada. Slijedi da se Vladin prigovor koji se odnosi na navodnu zloupotrebavanje prava na podnošenje zahtjeva također mora odbiti.

4. Zaključak glede dopuštenosti

43. Sud dalje primjećuje da ovaj prigovor nije očigledno neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. točke (a) Konvencije. Također primjećuje da

nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga se mora proglasiti dopuštenim.

B. Osnovanost

44. Sud ponavlja da nerazumno dugo kašnjenje s ovrhom obvezujuće presude može dovesti do povrede Konvencije (vidi predmet *Burdov protiv Rusije*, br. 59498/00, ECHR 2002-III). Sud nadalje ponavlja da se ovršni postupak, zbog same njegove naravi, treba provesti ekspeditivno (vidi predmet *Comingersoll S.A. protiv Portugala* [VV], br. 35382/97, odlomak 23., ECHR 2000-IV) i da radni sporovi zahtijevaju posebnu revnost (vidi predmet *Ruotolo protiv Italije*, 27. veljače 1992., Serija A br. 230-D, str. 39., odlomak 17.).

45. Kako bi odlučio je li kašnjenje bilo razumno, Sud će razmotriti složenost ovršnog postupka, način postupanja podnositelja zahtjeva i tijela vlasti i prirodu dosuđenog iznosa (vidi predmet *Raylyan protiv Rusije*, br. 22000/03, odlomak 31., 15. veljače 2007.).

46. Sud prihvaća da je podnositelj zahtjeva pridonio kašnjenju postupka koji je predmet prigovora zbog toga što nije odmah predao primjerak presude čiju je ovrhu tražio, potvrđenu štambiljem ovršnosti (vidi prethodne odlomke 10. i 25.). Međutim, taj propust s njegove strane produljio je postupak samo za nekih četiri mjeseca (vidi prethodne odlomke 8.-11.). Nadalje, Sud nije uvjeren kako je postupak bio toliko složen da bi mogao opravdati svoje preostalo trajanje od oko dvije godine i jedanaest mjeseci. Konkretno, Sud nije uvjeren da pitanje je li pretežiti dio podnositeljeva zahtjeva za prekovremeni rad prestao prijebojem od 9. ožujka 2009. (vidi prethodni odlomak 14.) nije moglo biti riješeno prije 31. ožujka 2011. (vidi prethodni odlomak 17.).

47. Sud je često utvrdio postojanje povreda članka 6. stavka 1. Konvencije u predmetima u kojima se postavljaju pitanja slična onima u ovome predmetu (vidi, *mutatis mutandis*, predmete *Chernysheva protiv Ukrajine*, br. 22591/04, odlomci 20. i 23., 10. kolovoza 2006., i *Bormotov protiv Rusije*, br. 24435/04, odlomci 17. i 19., 31. srpnja 2008.).

48. Nakon ispitivanja svih materijala koji su mu podneseni, Sud smatra kako Vlada nije izložila niti jednu činjenicu ili tvrdnju koja bi ga mogla uvjeriti da u ovom predmetu donese drugačiji zaključak. Imajući u vidu svoju sudsku praksu po tom pitanju, Sud smatra da je u ovome predmetu kašnjenje ovrhe bilo prekomjerno i nije ispunilo zahtjev „razumnog roka”.

Stoga je došlo do povrede članka 6. stavka 1.

II. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

49. Člankom 41. Konvencije propisano je:

„Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarne pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci.”

A. Šteta

50. Podnositelj zahtjeva potraživao je 10.000 eura (EUR) na ime imovinske i neimovinske štete.

51. Vlada je osporila taj zahtjev.

52. Sud ne nalazi nikakvu uzročnu vezu između utvrđene povrede i navodne materijalne štete; stoga odbija ovaj zahtjev. S druge strane, dodjeljuje podnositelju zahtjeva 3.250 EUR na ime neimovinske štete, uvećanih za sve poreze koji bi se mogli zaračunati na taj iznos.

B. Troškovi i izdaci

53. Podnositelj zahtjeva također je potraživao 6.000 EUR na ime troškova i izdataka nastalih pred domaćim sudovima i ovim Sudom.

54. Vlada je osporila taj zahtjev.

55. Uzimajući u obzir dokumente koje ima u posjedu i svoju sudsku praksu, Sud smatra razumnim dosuditi iznos od 1.000 EUR na ime troškova i izdataka nastalih u domaćem postupku i 975 EUR na ime onih nastalih u postupku pred Sudom, uvećan za sve poreze koji bi podnositelju zahtjeva mogli biti zaračunati na taj iznos.

C. Zatezne kamate

56. Sud smatra primjerenim da se stopa zatezne kamate temelji na najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke uvećanoj za tri postotna poena.

IZ TIH RAZLOGA SUD JEDNOGLASNO

1. *Utvrđuje* da je zahtjev dopušten;
2. *Presuđuje* da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije;
3. *Presuđuje*
 - (a) da tužena država treba u roku od tri mjeseca podnositelju zahtjeva isplatiti sljedeće iznose koje je potrebno preračunati u hrvatske kune prema tečaju važećem na dan isplate:

- (i) 3.250 EUR (tri tisuće dvjesto pedeset eura) uvećanih za sve poreze koji bi mogli biti zaračunati na ime neimovinske štete;
- (ii) 1.975 EUR (tisuću devetsto sedamdeset i pet eura), uvećanih za sve poreze koje bi se podnositelju zahtjeva mogli zaračunati na ime troškova i izdataka;

(b) da se od proteka prethodno navedena tri mjeseca do namirenja na prethodno spomenute iznose plaća obična kamata prema stopi koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećanoj za tri postotna boda;

4. *Odbija* preostali dio podnositeljevog zahtjeva za pravičnom naknadom.

Sastavljeno na engleskom jeziku i otpravljeno u pisanom obliku 19. srpnja 2016. sukladno pravilu 77., stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Hasan Bakırcı
Zamjenik tajnika

Paul Lemmens
Predsjednik

***Prijevod, lekturu i pravnu redakciju izradio
prevoditeljski centar Ciklopea d.o.o. Ured zastupnika
Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska
prava nije odgovoran za točnost prijevoda i sadržaja.***